

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14.07.1994, sp. zn. 7 To 191/94, ECLI:CZ:KSPL:1994:7.TO.191.1994.1

Číslo: 16/1995

Právní věta: Ustanovením § 238 tr. zák., o trestném činu porušování domovní svobody, je chráněna svoboda obydlí oprávněného uživatele bytu před neoprávněnými zásahy kohokoli, tedy i vlastníka nemovitosti, v níž se byt nachází.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 14.07.1994

Spisová značka: 7 To 191/94

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Porušování domovní svobody

Předpisy: 140/1961 Sb. § 238

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 16/1995 sb. rozh.

Ustanovením § 238 tr. zák., o trestném činu porušování domovní svobody, je chráněna svoboda obydlí oprávněného uživatele bytu před neoprávněnými zásahy kohokoli, tedy i vlastníka nemovitosti, v níž se byt nachází.

(Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 7.1994 sp. zn. [7 To 191/94](#))

K odvolání okresního státního zástupce v Klatovech Krajský soud v Plzni zrušil rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 17.11. 1993 sp. zn. 3 T 104/93 a věc vrátil tomuto soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. P. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby, kterou mu bylo kladeno za vinu, že dne 5. 8.1993 v obci Rejštejn, okres Klatovy, v místní restauraci, která je jeho majetkem, násilím vnikl do pokojů, které obýval P. S., a to tím způsobem, že vyrazil vchodové dveře a poté umožnil, aby pokoje užívaly servírky, čímž měl naplnit skutkovou podstatu trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák., když soud dospěl k závěru, že skutek není trestným činem.

Proti tomuto rozsudku podal okresní státní zástupce v Klatovech v zákonné lhůtě odvolání a písemně je zdůvodnil. Namítá, že s rozhodnutím okresního soudu nelze souhlasit. Pokud okresní soud dospěl k závěru, že J. P. se dopustil jednání, které není možno právně kvalifikovat jako trestný čin, měl se zabývat otázkou, zda toto jednání, tedy neoprávněné vniknutí do uzamčených prostorů, kde měl P. S. umístěny své věci, by jiný orgán nemohl posoudit jako přestupek. Navrhl proto, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, přezkoumal také správnost řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, přihlížel přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, a dospěl k následujícím závěrům:

Okresní soud sice v hlavním líčení provedl všechny důkazy shromážděné v přípravném řízení, dopustil se však při provádění některých důkazů procesních pochybení a navíc dosud shromážděné důkazy nedávají dostatečný podklad pro konečné rozhodnutí o vině či nevině obžalovaného. Napadené rozhodnutí je z těchto důvodů předčasné. Okresní soud proto v novém hlavním líčení doplní dokazování některými novými důkazy a některé již provedené důkazy bude muset opakovat, aby jejich provedení odpovídalo příslušným procesním ustanovením. Nezbylo tedy, než napadený rozsudek podle § 258 odst. 2 písm. a) – c) tr. ř. zrušit a věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátit okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Především okresní soud pochybil, když za podmínek § 211 odst. 1 písm. a) tr. ř. přečetl k důkazu výpovědi svědka P. S. a svědkyně S., učiněné v přípravném řízení. Tyto výpovědi totiž neobsahují všechny potřebné údaje. V novém hlavním líčení soud svědka P. S. a svědkyni S. předvolá a podrobně vyslechně. Zaměří se při výslechu zejména na objasnění obsahu původní dohody mezi nimi a obžalovaným J. P. o užívání dvou pokojů v restauraci, která je majetkem obžalovaného. Zjistí, zda dohoda zněla tak, že v přidělených dvou pokojích budou svědkové skutečně bydlet, dále, zda a po jakou dobu tam skutečně bydleli, zda o tom obžalovaný věděl a zda a jakým nábytkem místnosti zařídili. Okresní soud se tedy pokusí podrobným výslechem svědků objasnit, zda tyto místnosti měly sloužit skutečně k bydlení manželů S., či zda se nejednalo jen o předstírání takového stavu pro účely získání koncese svědkem P. S., na což by bylo možno usuzovat z okolností, za kterých dával obžalovaný J. P. souhlas manželům S. k přihlášení se do jeho restaurace k trvalému pobytu. Svědci se také vyjádří k tomu, jaká byla dohoda, resp. podmínky skončení užívání popsaných místností.

Dále okresní soud zaměří dokazování na objasnění charakteru posuzovaných místností. Objektem trestného činu podle § 238 tr. zák. je domovní svoboda. Je chráněn jakýkoli oprávněný uživatel bytu, a to proti komukoli, i proti vlastníku bytu, resp. vlastníku nemovitosti, ve které se byt nachází. Podle stávající praxe se bytem rozumějí obytné místnosti i s příslušenstvím. Okresní soud v napadeném rozhodnutí přebírá bez dalšího od obžalovaného označení místností jako nebytových prostor, aniž by pro to měl ve spise podklad. Svědek P. S. se ve své výpovědi z přípravného řízení naopak zmiňuje o těchto místnostech jako o bytu se dvěma pokoji. Soud proto opětovně vyslechně i obžalovaného J. P. Ten by se měl vyjádřit zejména, jak a od koho získal objekt restaurace do svého vlastnictví, k jakým účelům předmětné místnosti sloužily předchozímu uživateli, resp. vlastníku nemovitosti, popř. zda a kdy došlo k rekolaudaci původního bytu na nebytové prostory.

Teprve po náležitém objasnění určení příslušných místností a obsahu dohody mezi obžalovaným J. P. a manželými S. o způsobu jejich užívání bude moci okresní soud činit závěry o tom, zda obžalovaný J. P. svým jednáním, tedy násilným vniknutím do těchto místností, naplnil znaky skutkové podstaty žalovaného trestného činu, popř. trestného činu jiného, či zda jeho jednání vykazuje znaky přestupku.